

den for Hjørring Amts 3die Valgfreds (L. C. Nyholm) om Orlov.

(Begjæringen findes i Tillæg A Spalte 2311—12; 1ste Del af eneste Behandling i Tidenden Sp. 1755—56; Udvalgets Betænkning i Tillæg B Sp. 289 ff.).

Ordføreren (Alberti): Den Begjæring, som Folkethingsmanden for Hjørring Amts 3die Valgfreds (L. C. Nyholm) har indleveret, og som har givet Anledning til den foreliggende Sag, findes trykt i Tillæg A. Sp. 2311—12; den indeholdes i en Ekriivelse til Formanden, der lyder saaledes: „Formedelt en nødvendig Rejse til Udlandet er jeg saa fri at bede om Orlov i c. 6 Uger.“ Det er denne Begjæring, som skal afgjøres ifølge § 42 i Folkethingets Forretningsorden, hvorefter det vil ses, at Orlov, som gaar over 14 Dage, meddeles af Thinget. Jeg maa antage, at Ordet „Orlov“ saavel efter sin sproglige Bemærkelse som efter den Betydning, der er givet det i Forretningsordenen og efter det Præcedens, som gives ved et tidligere Tilfælde af lignende Art, gaar ud paa, at der skal meddeles en Rigsdagsmands Tilladelse til at forlade Thinget; dersom det ikke var saaledes, vilde der ikke have været nogen Grund til at give en anden Bestemmelse om dette Tilfælde i Landsthingets Forretningsorden. Landsthinget kjender nemlig ikke Noget til „Orlov“, men det er, der tilstrækkeligt, at den paagjældende Rigsdagsmand, som ønsker at være borte fra Landsthinget, „anmelder“ — som det hedder — „sit Forsald for Formanden“. En blot Anmeldelse er altsaa efter Folkethingets Forretningsorden, navnlig sammenholdt med Landsthingets, ikke tilstrækkelig, men der har, saavidt mig bekjendt, kun været eet Tilfælde, hvori en Rigsdagsmand i Folkethinget har begjært og erholdt Thingets Orlov til Bortrejse til Udlandet. Dette skete i December i 1859, og den Paagjældende, som da begjærede Orlov, var Biskop Monrad, der nylig var fratraadt en Ministerpost, medens

Konwitt var bleven Conseilspræsident. Den Begjæring, som Monrad dengang indgav, var imidlertid motiveret; der fandtes en Begrundelse af hans Begjæring, hvormod en saadan mangler i Kapitan Nyholms. Monrads Begjæring findes i Anhang A til Rigsdagstidenden for 1859—60, og da den er meget kort, samt danner et Slags Præcedens for det foreliggende Tilfælde, ubeder jeg mig den høitærede Formands Tilladelse til at oplæse den; den lyder saaledes: „Da jeg idag tiltræder en Udenlandsrejse, og da det neppe vil være muligt, at den Rigsdagsmand, der maatte blive valgt i mit Sted, dersom jeg nedlagde mit Mandat, vilde kunne komme til at deltage i Rigsdagens Forhandlinger i denne Sæssion, tillader jeg mig at anmode Folkethinget om i Henhold til Forretningsordenens § 45 at meddele mig Orlov for denne Sæssion. Kjøbenhavn, den 10de December 1859“. Denne Begjæring var altsaa ikke blot begrundet paa en forestaaende Udenlandsrejse, men ogsaa paa den Omstændighed, at der formentlig ikke vilde være saamegen Tid til et nyt Valg, at den, der maatte komme i den bortreiste Rigsdagsmands Sted, kunde blive valgt under Sæssionen. Jeg tør nu vel anse det for afgjort, at en Rigsdagsmands Bortrejse, hvad enten Orlov meddeles eller ikke, bliver et Mellemværende mellem ham og Vælgerne, thi en Rigsdagsmands Valg maa jo, navnlig med Hensyn til den Maade, hvorpaa Folkethingsvalgene ske, betragtes som et Slags Kontrakt mellem Rigsdagsmanden og hans Vælgere om, at han skal være tilstede og repræsentere den paagjældende Valgfreds under Rigsdagens Møder. Jeg kan ikke antage, at en Orlovs Tilstaaelse egentlig med Føie kan paaberaabes af en Rigsdagsmand som en fuldstændig Gjæmme til at opgive og tilfidesætte den Kontrakt, som han har med sine Vælgere eller sin Valgfreds, men en vis Betydning vil dog en saadan Orlovstilladelse have; idet en Meddelelse af en Orlov heri Thinget indeholder en Renunciation, et Afkald fra Thing